

Дзітарапатчыня і Мастацтва

Год выдання 36-ы
№ 69 (2223)
1 верасня 1967 г.
ПЯТНІЦА
Цана 4 кап.

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕННІКАУ БССР

У чырваназорнай Маскве праходзяць Дні культуры і мастацтва Беларусі

АД ІМЯ ЎСЯЕ НАШАЙ РАДЗІМЫ СТАЛІЦА ВІТАЕ ПЕСНЮ З БЕРАГОЎ НЁМАНА, ДНЯПРА І ДЗВІНЫ

29 ЖНІўНЯ. Цудоўна выглядае Масква ў ранішні гадзіны. Яшчэ не крунута асенні пазалотай ярка-зялёнае лісце паркаў і сквераў, яшчэ па-летняму ласкава свеціць цёплае ранішняе сонца. Сотні тысяч масквічоў спячаюцца на фабрыкі і заводы, у навуковыя лабараторыі, інстытуты, установы. Горад-герой, горад-дзяціна, рыхтуецца да чарговага рабочага дня. Таму так людзі на тэатрах, гарадскіх магістралях, перапоўнены тралейбусы, аўтобусы.

Крамлёўскі тэатр 30 жніўня. Фінал канцэрта майстроў мастацтва Савецкай Беларусі.

Адзін за адным прывітаюць імклівы лаядзкі мэтро на станцыю «Беларуская». Многія з пасажыраў адрозьніваюцца на перон Беларускага вакзала. Тут з кожнай хвілінкі расце людское мора — масквічы сустракаюць пасланцоў Савецкай Беларусі, якія прыехалі ў сталіцу Радзімы на Дні Беларускай культуры і мастацтва.

ПРЫМІ ПРЫВІТАННЕ, МАСКВА ДАРАГАЯ...

Сустракаюць пасланцоў Беларусі на перон вакзала прыбылі загадчык аддзела культуры ЦК КПСС В. Ф. Шаўра, сакратар МГК КПСС А. П. Шапанікава, намеснік загадчыка аддзела культуры ЦК КПСС Ю. С. Міленчыў, намеснік міністра культуры СССР В. І. Папоў, намеснік старшын выканкома Массавета Н. Т. Сізоў, загадчык аддзела прапаганды і агітцыі МГК КПСС Н. Ф. Іваньковіч, намеснік старшын праўлення Усесаюзнага таварыства «Веды» Л. В. Дубровіна, першы сакратар Пралетарскага райкома партыі Масквы С. М. Каломін, начальнік Упраўлення музычных устаноў Міністраства культуры СССР З. Г. Вартапан, сярод сустракаючых — прадстаўнікі прамысловых прадпрыемстваў, навуковых устаноў, устаноў культуры і мастацтва, творчых саюзаў.

У 8 гадзінаў 35 мінут блантныя экспрэс «Беларусь» пад гучны марш пляўна падыходзіць да перона. Першыя крокі па маскоўскай зямлі, першыя абдымы, пацалункі, словы — гарадчых прывітаньняў і добрых пажаданьняў.

Перон запоўнен да аднаго. Над людзьмі галовамі калышуча маляўнічыя транспаранты. На адным з іх словы з Гімна Беларускай ССР:

«Мы — беларусы, з братняй Руссю разам шукалі і шчасна дарогі...»

Пачынаецца мітынг. Яго адкрывае намеснік старшын выканкома Массавета Н. Т. Сізоў. Ад імя гарадскога камітэта партыі і выканкома Массавета, ад імя ўсіх масквічоў ён гарача вітае пасланцоў Беларускага народа.

«У гэты вечар мы ведаем, — гаворыць Н. Т. Сізоў, — выдатны справы Беларусі, іх неадзіны ўклад у барацьбу за свабоду і незалежнасць Радзімы, іх выдатныя працоўныя справы, поспехі ў развіцці культуры, мастацтва, літаратуры. Вас з неперарывнаю каханнем у рабочых клубах, дамах культуры, на канцэртных пляцоўках, на прадпрыемствах і ў інстытутах. Вы ўсе ды сустрачаеце гарачыя пацункі і брацкія абдымы масквічоў.

Слова бірае намеснік міністра культуры СССР В. І. Папоў. Ён гаворыць:

«Масквічы добра ведаюць вашу цудоўнае мастацтва, любяць яго. Яно праўда адлюстроўвае душу народа, яго гераізм, працавітасць.

Да мікрафона падыходзіць намеснік старшын праўлення Усесаюзнага таварыства «Веды» Л. В. Дубровіна. Яна вітае дарогі гасцей ад імя інтэлігентнай сталіцы і перадае ім словы гарадчых прывітаньняў.

Са словам у адказ выступіў намеснік Старшын Савета Міністраў БССР І. Ф. Клімаў:

«Мы, беларусы, — гаворыць ён, — прывіталі ў Маскву самыя шырыя брацкія пацункі нашага народа. Мы ўсведліваем вялікую адказнасць перад Масквой, усёй краінай — Дні культуры і мастацтва нашай рэспублікі ў сталіцы з'яўляюцца вялікай справаздачай Беларусі напярэдадні юбілея Вялікага Кастрычніка.

Прыміце ад нас глыбокую падаку за гасціннасць сустрачы і давольце пажадаць вам усім шчасця і радасці.

Нахай жыць горад-герой Масква! Нахай жыць масквічы! Нахай жыць вялікая партыя Леніна! Апошнія словы прамоўцы тоўць у

На сцэну выбягаюць дзеці і ўручаюць прадзвіму букеты кветак.

Словам дабра квітуюць дэлегацыі Беларускай ССР, сакратару Цэнтральнага Камітэта КПБ С. А. Платовічу. Ад імя Цэнтральнага Камітэта Кампартыі расшудзілі, урада і ўсяго Беларускага народа ён перадае сардэчнаму падаку Маскоўскаму гарадскому камітэту партыі, выканкому Массавета, Міністраству культуры СССР, праўленню Усесаюзнага таварыства «Веды» і ўсім масквічам за цёплую сустрачку, за добрыя словы ў адрас Беларусі і яе народа.

Днём культуры і мастацтва Савецкай Беларусі ў Маскве, — працягвае С. А. Платовіч, — мы надаём вялікае значэнне. У гэты падзеі — імгненне нашага народа паказвае гераічнай Маскве, яе людзям усё, чаго дасягнула Беларусь за гады Савецкай улады.

За 30 мінутых гадоў працоўныя нашай рэспублікі з дапамогай брацкіх савецкіх народаў дабіліся велізарных поспехаў. Ад сціпых пачаткаў першых пяцігодкаў да гэтага часу нашы людзі, ад драўнянай сакі да матэрыяльнай тэхнічнай зямльпрацоўства, ад цемры і неўпэўненнасці да асялення вышнімі навукамі і культурай — такі слаўны шлях Савецкай Беларусі.

Дасягненні Беларусі ў галіне эканоміі, культуры, мастацтва, — працягвае С. А. Платовіч, — складаюць сёння нашу і вашу гордасць. Характэрным з'яўляецца той факт, што рэспубліка за поспехі ў працы і ратныя пошывы двойчы ўзнагароджана ордэнам Леніна.

Законачышы сваю прамову, С. А. Платовіч паднёс у падарунак масквічам манет дома, дзе праходзіў Першы з'езд РСДРП, і юбілейную ваду, уручаючы яе прадстаўнікам нацыянальных армянецаў.

На трыбуне — кіраўнік брыгады камуністай працы аўтазавода імя Ліхачова Н. Р. Мятлюк.

«Дастойнае месца ў брацкай сямлі нашых народаў, — гаворыць ён, — займае працявіты і таленавіты беларускі народ. Мы, масквічы, гарымся вялікімі поспехамі ў развіцці эканоміі і культуры Беларусі, захапляемся і высока цанім ваша выдатнае мастацтва.

Выступіла народны ляд Беларусі Пятрыся Бручка. Апладысменці сусветны прысутныя ў зале яго вершы:

Мы, Масква, сэрца любіць Айчыны,
Мой найшчы ўсім гарадам,
Як ты дорага, родная, нам —
Беларусь, літоўцы, грузіны,
Дарышчы, чышчы армяніны,
Усім тваім незвычайным сынам.

Ад імя рабочых Беларускай сталіцы масквічам перадала сардэчнае прывітанне інжынер Мінскага трактарнага завода Р. К. Сацыялістычнай Працы Р. К. Прусава.

Затым слова было прадастаўлена члену прадзіву Ападымі навуц СССР, акадэміку М. А. Стырковічу. Ён вітаў гасцей з Беларусі ад імя вучоных і інтэлігентнай Масквы.

Вечар у Крамлёўскім тэатры закончыў вялікім маляўнічым ваншэртм майстроў мастацтваў Беларусі. З першых жа твораў Масквы ў выкананні Дзяржаўнага народнага хору БССР і Дзяржаўнага народнага аркестра БССР у зале панавала сардэчная, сярбонская атмасфера. Гарачымі апладысменці ўзнагародзілі масквічы салістаў Дзяржаўнага акадэмічнага Вялікага тэатра оперы і балета БССР, калектыву Дзяржаўнага ансамбля танца БССР, пасланцоў шматлікай арміі самадзейных артыстаў Беларусі.

Гледачы, захопленыя талентам і майстэрствам беларускіх артыстаў, доўга не адпусцілі са сцэны вылазную нумароў, якія палюблялі, дарылі ім яркія букеты жывых кветак.

На ўрачыстым вечары, прысвечаным адзінцям Дзень Беларускай культуры і мастацтва, прысутныя наш маскоўскіх карэспандэнтаў. Ён узняў два кароткія інтэр'ю ў зале Крамлёўскага тэатра.

«Няма слоў, каб выказаць усё тэ пацункі, якімі перапоўнены гэты вечар, — сказаў старшы тэхніолог аўтазавода імя Ліхачова В. Калінін. — Я і мае таварышы даўно чакалі гэтай сустрачкі. Але тое, што мы сёння убачылі і пачулі, пераўзышло ўсе нашы чаканні. Мы захаляем працоўнымі перамогамі Беларускага народа і захаляем мастацтвам, якое прывезлі ў Маскву беларускія сябры. Маладзіцы, беларусы! Умеюць працаваць і ўмеюць спяваць песні!

Я ў Маскве па службовых справах, — гаворыць аспірантка Ашхабадскага ўніверсітэта А. Мамедава, — і шыра прызнаюцца, на гэты вечар трапіла выпадкова. І як рада! Сустрача з пасланцамі Беларускага мастацтва ўзрушыла мяне тэрыторыя Беларусі. Мой бацька ваяваў на тэрыторыі Беларусі ў гады вайны, і ён мне шмат расказаў пра гераічны і праціўнасны беларускі народ. А сёння я пераканалася ў тым, што народ Беларускай славян сямлі талентамі. У Ашхабад я паяваў з сабой мелодыі беларускіх песень і цяпло беларускіх сэрцаў.

31 жніўня гасцей з Беларусі прымаў працоўны Пралетарскага раёна сталіцы. Каля трох тысяч рабочых, служачых, інжынера-тэхнічных работнікаў Маскоўскага рыбнакамінага сустралі ранаіш ля прахадных варот загадчыка аддзела культуры ЦК Кампартыі Беларусі С. В. Марцалева, сакратара Глыбоцкага райкома партыі, Героя Сацыялістычнай Працы В. Н. Асенеку, інжынера Мінскага трактарнага завода, Героя Сацыялістычнай Працы Р. К. Прусава, Героя Савецкага Саюза В. І. Ліўеніна, народнага артыста СССР Р. Р. Шырма.

І па традыцыі... Не, традыцыя была тут парываная: замест хлеб-солі гасцям з Беларусі паднеслі вялізарны пірог з рыбнай начынкай.

У Доме культуры камбіната адбыўся мітынг.

У той жа дзень група дэлегатаў Беларускай ССР на чале з міністрам асветы рэспублікі Р. Я. Кісялёвым наведвала яшчэ адно прадпрыемства Пралетарскага раёна сталіцы — швейнае аб'яднанне «Радуга».

Дні культуры і мастацтва Беларусі ў Маскве працягваюцца.

Ад карэспандэнтаў БЕЛТА і Літаратуры і Мастацтва.

«НАМ БЛІЗКІЯ ГЕРОІ ГЭТЫХ ТВОРАЎ...»

Палац культуры аўтазавода імя Ліхачова — буйнейшы цэнтр культуры нашага жыцця. Пралетарскага раёна. Сюды на ўрачыстым адкрыцці выставы «Беларускі мастак ад Вялікай Айчыннай вайны і партызанскіх руху» 29 жніўня сабраліся дзесяці тысячы культурны і мастацтва, прадстаўнікі грамадска-культурнага першынства і савецкія работнікі Масквы.

Прадстаўнічы прысутным беларускіх гасцей, намеснік старшын выканкома Пралетарскага раёнага Савета дэпутатаў працоўнага А. І. Касіцын ад імя масквічоў цёпла вітае беларускіх мастакоў.

«Мы ведаем Беларусь як рэспубліку, якая стала ў час Вялікай Айчыннай вайны сучасным партызанскім фронтам. Мы ведаем імяны вашых герояў-партызан, падпольшчыкаў. І сёння мы рады пазнаёміцца з творчасцю таленавітых мастакоў, якіх слаўны расшудзілі, убачыць паказаныя гзідзлем і разам эпохі мужнага барацьбы Беларускага народа.

Да мікрафона падыходзіць намеснік міністра культуры БССР Ю. М. Міхневіч.

«З першых мінут знаходжання ў сталіцы, — гаворыць ён, — мы пераканаліся ў сардэчнасці і гасціннасці масквічоў. Дзесяці мастацтва, культуры і навуцы Беларусі з вялікім хваляваннем чакалі сустрач з вамі. Адкрыццё мастацкай выставы — гэта першая ластаўка ў вялікім шэразе мерапрыемстваў з Дзень Беларускай культуры і мастацтва ў Маскве.

«З першых мінут знаходжання ў сталіцы, — гаворыць ён, — мы пераканаліся ў сардэчнасці і гасціннасці масквічоў. Дзесяці мастацтва, культуры і навуцы Беларусі з вялікім хваляваннем чакалі сустрач з вамі. Адкрыццё мастацкай выставы — гэта першая ластаўка ў вялікім шэразе мерапрыемстваў з Дзень Беларускай культуры і мастацтва ў Маскве.

Старшыня Саюза мастакоў Беларусі У. І. Стэльмашук, які выступіў затым, расказаў аб шляхах развіцця Беларускага вывучага мастацтва, спыніўся на асноўных напрамках у творчасці мастакоў рэспублікі.

Усхвалявана прагучала выступленне В. М. Жыліна, дырэктара Палаца культуры аўтазавода. Былы разведчык, які з баямі прайшоў Беларусь, ён напоўніў гісторыю дзіўна, сфарміраванай у гады вайны з маскоўскіх аўтазаводцаў. Гэта дзіўна, якая ўдзельнічала ў вызваленні Беларусі, за паспяхова баявыя аперацыі, была названа «Лізна-Віцебская».

Пад апладысменты прысутных дзеці аўтазаводцаў ўручаюць гасцям яркія букеты жывых кветак. Падзеі канцы пераэрэацыі чырвовай стужкі.

Сярод наведвальнікаў выставы асабліва шмат рабочых, інжынераў і служачых мастакоў аўтазавода. Толькі паўгадзіны адкрыта выстаўка, але ўжо чуваць першыя водгухі аб работах мастакоў Беларусі. Падыходзіць да групы ветэраноў-аўтазаводцаў, не гурдаў у якіх рады ордэнскіх плекак.

«Гэта робіць вялікае ўражанне, — гаворыць адзін з іх, служачы ЗІЛА В. А. Назараў. — Я сам ваяваў у складзе Першага і Другога Беларускага фронтоў. Прадзіўныя работы вялікіх мастакоў, іх вялікі талент перанеслі нас на Беларускае зямлю. Нам блізкія героі гэтых твораў, зразумелыя іх пачуцці, бо на вояцкіх карцінах мы бачылі сябры. Вялікае дзякуй мастакам Беларсі.

У РАБОЧЫХ ЗАВОДА «ДЫНАМА»

Калектыву старшыняга прадпрыемства Масквы, квітні кадрыў рабочага калеса сталіцы — завод «Дынама» з сярэдняй рускай гасціннасцю прыняў сёння дэлегацыю БССР.

У святавым абфармленні залі, якім ядуць у іхні завод, на флажках лядуючы дзяржаўныя флагаў СССР, РСФСР і БССР. На публічных пачыніцках — словы прывітаньня і добрых пажаданьняў Беларускаму народу, сябры, якія славяць перапарушу і сплочную дружбу народаў Савецкага Саюза.

Прагавіўшы Беларусі адгледзіць многія іхні прадпрыемства, затым перакіраваўся да эстрады пляцоўкі іхна доследнай вытворчасці. Перад эстрадай сабраліся сотні дынамаўцаў. Сакратар парткома завода А. П. Прылігі адкрывае мітынг. Ён гаворыць:

«Нам блізкія героі гэтых твораў, зразумелыя іх пачуцці, бо на вояцкіх карцінах мы бачылі сябры. Вялікае дзякуй мастакам Беларсі.

БЕЛАРУСКАЯ ПЕСНЯ НАД ВДНГ

Флаг Беларускай ССР узвіўся на ВДНГ СССР ля цэнтральнай эстрады. Тут пачаўся паказ дасягненняў культуры і мастацтва рэспублікі. Першым выступіў у гэтым аглядае выпадкова народнаму ансамблю песні і танца Гомельскага Палаца культуры чыгуначнікаў імя У. І. Леніна.

На эстрадзе ў маляўнічым нацыянальным мажорна-урачыстым афармленні выступіў ансамбль народнага мастацтва «Шлях Кастрычніка» (артысты А. Рыбальчык і Э. Ліхман).

Гледачы гарачымі апладысменцімі ўзнагародзілі калектыв ансамбля. У канцыце прыняла ўдзел таксама эстрадная група майстроў мастацтваў рэспублікі.

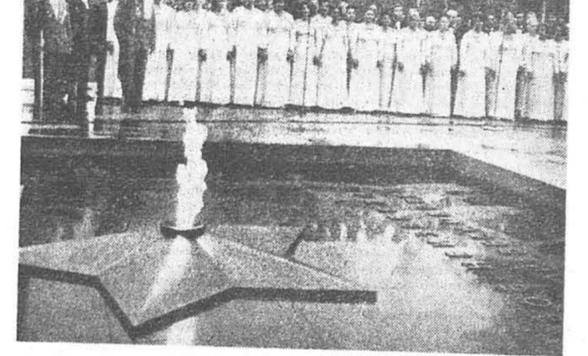
У той жа дзень масквічы і экскурсанты выставы пабывалі ў павільёнах, дзе глядзелі лепшыя ўзоры прамысловых прадукцыі, плазмевікі з дасягненнямі сельскай гаспадаркі, навуцы і культуры Беларусі.

У кіназалах і павільёнах выставы пачаўся паказ мастацкіх, навуковых і літаратурных і храніцельна-дакументальных фільмаў, створаных майстрамі Беларусі.

Гледачы гарачымі апладысменцімі ўзнагародзілі калектыв ансамбля. У канцыце прыняла ўдзел таксама эстрадная група майстроў мастацтваў рэспублікі.

У той жа дзень масквічы і экскурсанты выставы пабывалі ў павільёнах, дзе глядзелі лепшыя ўзоры прамысловых прадукцыі, плазмевікі з дасягненнямі сельскай гаспадаркі, навуцы і культуры Беларусі.

У кіназалах і павільёнах выставы пачаўся паказ мастацкіх, навуковых і літаратурных і храніцельна-дакументальных фільмаў, створаных майстрамі Беларусі.

Спынілі, таварышы, і памычы хвіліну. Перад табою — магіла Невядомага салдата. Ты не ведаеш яго імя, не ведаеш, дачуль ён родзім, але ты ведаеш: гэта ён, салдат у шчыную часіну фашысцкага нашася прычэрнуў сваімі грудзямі сэрца Радзімы, і таму падзвіг яго бессмеротны, і таму ён сын коннага народа нашай краіны, і таму месца яго спачыну свяшчэннае для ўсіх. І таму пасланцы Беларускага народа ў першыя дзень свайго знаходжання ў Маскве прыйшлі сюды — панліяцца праху Салдата...

Лягілі на халодныя граніт кветкі і сірэнды хваёвых лапак з Беларускай лісоў, плыве ў Аліксандраўскім садзе сурова і мучна мелодыя партызанскай «Ліскай песні» і гучаць словы вечнай памці Невядомаму герою, які чытае народна артыстка БССР С. Станюта...

Лягілі на халодныя граніт кветкі і сірэнды хваёвых лапак з Беларускай лісоў, плыве ў Аліксандраўскім садзе сурова і мучна мелодыя партызанскай «Ліскай песні» і гучаць словы вечнай памці Невядомаму герою, які чытае народна артыстка БССР С. Станюта...

Лягілі на халодныя граніт кветкі і сірэнды хваёвых лапак з Беларускай лісоў, плыве ў Аліксандраўскім садзе сурова і мучна мелодыя партызанскай «Ліскай песні» і гучаць словы вечнай памці Невядомаму герою, які чытае народна артыстка БССР С. Станюта...

Лягілі на халодныя граніт кветкі і сірэнды хваёвых лапак з Беларускай лісоў, плыве ў Аліксандраўскім садзе сурова і мучна мелодыя партызанскай «Ліскай песні» і гучаць словы вечнай памці Невядомаму герою, які чытае народна артыстка БССР С. Станюта...

Лягілі на халодныя граніт кветкі і сірэнды хваёвых лапак з Беларускай лісоў, плыве ў Аліксандраўскім садзе сурова і мучна мелодыя партызанскай «Ліскай песні» і гучаць словы вечнай памці Невядомаму герою, які чытае народна артыстка БССР С. Станюта...

Лягілі на халодныя граніт кветкі і сірэнды хваёвых лапак з Беларускай лісоў, плыве ў Аліксандраўскім садзе сурова і мучна мелодыя партызанскай «Ліскай песні» і гучаць словы вечнай памці Невядомаму герою, які чытае народна артыстка БССР С. Станюта...

Лягілі на халодныя граніт кветкі і сірэнды хваёвых лапак з Беларускай лісоў, плыве ў Аліксандраўскім садзе сурова і мучна мелодыя партызанскай «Ліскай песні» і гучаць словы вечнай памці Невядомаму герою, які чытае народна артыстка БССР С. Станюта...

Лягілі на халодныя граніт кветкі і сірэнды хваёвых лапак з Беларускай лісоў, плыве ў Аліксандраўскім садзе сурова і мучна мелодыя партызанскай «Ліскай песні» і гучаць словы вечнай памці Невядомаму герою, які чытае народна артыстка БССР С. Станюта...

Лягілі на халодныя граніт кветкі і сірэнды хваёвых лапак з Беларускай лісоў, плыве ў Аліксандраўскім садзе сурова і мучна мелодыя партызанскай «Ліскай песні» і гучаць словы вечнай памці Невядомаму герою, які чытае народна артыстка БССР С. Станюта...

Лягілі на халодныя граніт кветкі і сірэнды хваёвых лапак з Беларускай лісоў, плыве ў Аліксандраўскім садзе сурова і мучна мелодыя партызанскай «Ліскай песні» і гучаць словы вечнай памці Невядомаму герою, які чытае народна артыстка БССР С. Станюта...

Лягілі на халодныя граніт кветкі і сірэнды хваёвых лапак з Беларускай лісоў, плыве ў Аліксандраўскім садзе сурова і мучна мелодыя партызанскай «Ліскай песні» і гучаць словы вечнай памці Невядомаму герою, які чытае народна артыстка БССР С. Станюта...

Масква ў гэты дні. На пероне Беларускага адкрыцця выставы беларускіх мастакоў. Дзеці Стэльмашукі.

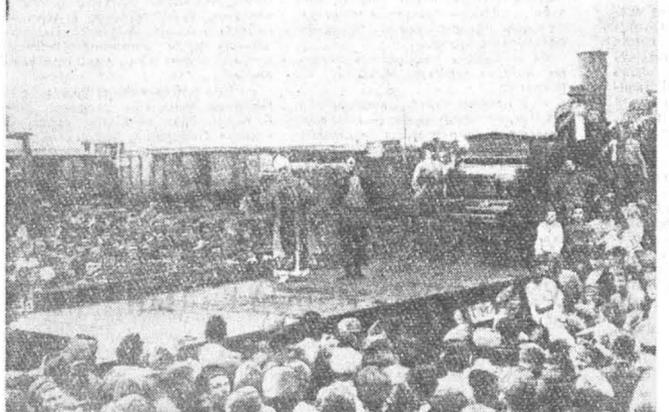
Масква ў гэты дні. На пероне Беларускага адкрыцця выставы беларускіх мастакоў. Дзеці Стэльмашукі.

ВЯЛІКАЕ ШЧАСЦЕ ДЛЯ ПАЭТА, КАЛІ ПЕСНЯ ЯГО СТАНОВІЦЦА НАРОДНАЙ...

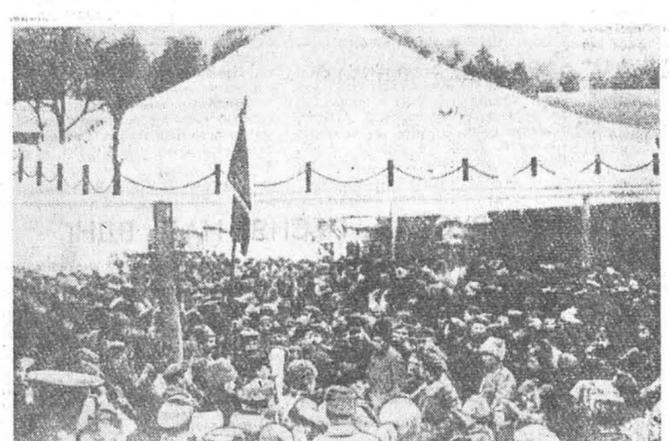
МЫ ПРАПАНУЕМ ВАШАЙ УВАЖЕ ТРЫ ЗДЫМКИ, НАБЫТЫЯ НЯДАУНА РЭСПУБЛІКАНСКІМ АРХІВАМ...

Чэрвень 1919 г. М. І. Калінін гутарыць з дзецьмі адной з Беларускіх вёсак.

1920 г. Канцэрт-мітынг для чырвонаармейцаў трупы палітаб'ядзела 16-й арміі на станцыі Баранавічы.

30 чэрвеня 1920 г. Рабочыя г. Мазыра ўступаюць у Чырвоную Армію.

КІНО ПРывЕЗЛІ!..

Вялікі Кастрычнік прынес працоўным не толькі сацыяльнае вызваленне, а і вялікі свет культуры. У побыт рабочых і сялян з першых год Савецкай улады ўвайшлі кіно, радыё, кіно. Пачало сваю дарогу Беларускае кінамастацтва.

У 1927 г. у вёсках Беларусі працавала 80 кінаперасоваў. Механічны перасоўны апарат у 1927 годзе навадзіла 4216 сям'яў, іх навадзіла 925 тысяч гледачоў. Праз год колькасць перасоўных павялічылася да ста. Аднак дэліка не ва ўсіх раёнах рэспублікі былі ў той час кінаперасоўні. Напрыклад, у Мінскай акрузе ў 1926 годзе працавала толькі тры перасоўні, і гэты абслугоўвалі ўдзельнікі, Шацін і Заслаўскі раён.

МЫ-3 ТРАМА...

І момант, паказаны на здымку. Мы слухаем п'есу Гурскага «Львы гораду» — пра будаўніцтва электрастанцыі, пра барацьбу новага са старым, пра рабочы клас Беларусі. Мы спеяліся з пастаноўкай, хацелі выкарыстаць увесь арсенал трамвайскіх тэатральных прыёмаў — «напільны», «двойны дзеянне», «вяртанне ў мінулае» і г. д. і адмоўна пераняў рабілі «маскамі» — не да творы ж рабочаму хлопцу-трамвайцу пераўвасобляцца ў ворага рабочага класа!

УСТАНОВІ КУЛЬТУРЫ Мінскай вобласці адной з галоўных сваіх задач лічыць укаменцэнне памяці тых, хто аддаў сваё жыццё за нашу Радзіму. На Міншчыне ўстаноўлена ўжо больш 800 помнікаў загінулым героям Вялікай Айчыннай вайны. Вялікі помнік ушанавання на славутым востраве Зыслаў, дзе ў дні вайны знаходзіліся Мінскі падпольны асоб партыі, штаб партызанскага атрада, аэрадром. Устаноўлены помнікі братам Цубам, якія паўтарылі подзвіг Сусяніна, палыманай патрыёты камсамольцы Фені Конавай, героя-лётчыку Мікалаю Гастэву, Герою Савецкага Саюза Алене Колесавай...

У ПАМ'ЯЦІ НАРОДНАЙ

Прыгожыя помнікі набудаваны ў Крупскім, Чэрвеньскім, Мінскім, Стаўбінскім, Маладзечанскім, Волыжанскім і іншых раёнах вобласці. У адным толькі Крупскім раёне ўзведзена 40 абеліскаў героям Вялікай Айчыннай вайны. У кожным раёне пасаджаны мемарыяльныя паркі скверы, алеі, імянамі герояў і герояў вуліцы гарадоў і пасёлкаў, піннерскія дружныя і тэатры.

ЖИВЕНЬ — МЕСЯЦ ГРИБНЬ.

Фотаздык М. МІНКОВІЧА.

СІБІРСКІЯ ДНІ

ЦІМАФЕЯ БОНДАРАВА

Сто гадоў назады, у жніўні 1867 года, у Краснярскую перасылную турму накіравана даўня Цімафей Бондарава, які потым атрымаў владасцю сваіх філасофскіх твораў.

Цімафей Бондараў паклаў пачатак арганізацыі мясцовых пакаленняў у Сібіры, арганізаваў пакаленныя дружыны і нават узяў перад губернатарам пытанне аб адзінаццёрт таварства спажываў.

Яго трактат быў апублікаваны ў газеце «Русское дело». З пачатку гэтай публікацыі міністр унутраных спраў граф Дзмітрый Талстой абурэна далаваў цару: «...быць земляробам апісвацца ў артыкуле самыя змрочныя фарбы, у процілегласці дармадстваў і раскошы, у якіх быццам бы панавалі замойныя класы».

Аляксандр III уважліва дзеяні свайго міністра, які забараніў друкаванне твора Цімафея Бондарава, і напісаў на яго дэкларацыю: «Гэта проста тэорыя Талстога, і вельмі магчыма, што нават артыкул яго».

Л. М. Талстой, з якім Бондараў перапісваўся, шмат зрабіў для публікацыі трактата.

У Краснярскім вар'янце «Дадатка» выкладзена гутарка Цімафея Бондарава з нябесным Пасланнікам, які нібыта сыходзіў на зямлю з адной з планет. Апісанне пачынаецца з агляду, у якім пазначана гісторыя занявольвання рускага сялянства і думкі філосафа з пачатку ліквідацыі рэшткі прыгоніцтва ў Расіі, займае больш за дзесяць старонак тэксту.

Раздзелам Краснярскага краёвага выдання гэтай публікацыі перайменавана ў сьлё Бондарава. Тут пастаўлены помнік сялянскаму філосафу.

Яфім УЛАДЗІМІРАЎ, (АДН).

ВУЙКА

ДЗЯЎЧЫНКА

[Заканчэнне. Пачатак на 3-й стар.]

Яна б хацела нават яго паглядзець, але хіба дацягнуцца, калі яна так нізка, а мядзведзь так высока.

І таму, што мядзведзь не адказаў, а ўсё дзіўляўся, дзяўчынка сказала:

— А які ты смешны!

Мабыць, гэтая пагарда, гэтыя кіпны разгневалі вуйку, бо галава яго знікла, і дзяўчынка зноў засталася адна на камяністай прыступцы.

Спачатку яна думала, што мядзведзь яшчэ загляне ў ачы, але ён не заглянуў. І дзяўчынка, якая ўспоміла пра сваё безнадзейнае становішча, закрыва даламі твар і зноў зашпала.

А вуйка спусціўся да патака. Каля перапату, дзе вада пелілася на пакаленых ствалах і гранітных абломках, залаялася невялікая вясёла. Сонца ззяла ў пырсках, а пырскі, нібы каларовыя мукі, на кароткае імгненне зрываўся ўгору — і вясёла падала назады, на гнуткую спіну патака, які тапіў іх у сабе і шапелі нёс на звыклатам жалючку. Буры падняў лапу і ўдарыў па вясёліцы. Але ад гэтай яна не знікла. Буры нахіла вала і яшчэ раз ўдарыў па вясёліцы — вясёліцы, пералічаныя бляск так застала ў паветры — гэта нешта было збыць. Тады мядзведзь пачаў разварачваць ствалы і вуглаватыя каменны, аб якіх біўся патак. Хутка вясёла знікла, і яе знікненне таксама здзіўляла вуйку, як і нядаўняе знікненне. Ён наўцяма глядзеў на тое месца, дзе яшчэ нядаўна яна жыла ў прызрыста-чыстых кропельках, а потым, нічога не зразумеўшы, адшодзіў трохі ўбок і прыглед у густых зарасніках.

Драмалася солідна: шум вяды заспакоіваў; залістайша шыныя драмала між пахлімымі сціламі гор, а даліна загусла ў зячючым блакіце, які пабіў ледзь-ледзь шуму — нібы нешта завяліла тонка і напружана, а яшчэ далей быў падобны на бланкітую ільдіну, якая запобіла прасторы паміж зямлёю і небам. Маўчальна, загалубіўшыся ў свае зялёныя думкі, а ствалы вевалы аліні з натхненнай упартасцю Уздымаўся ўгору, гэта сама зямля палася ў вышыню, гэта сама вольга непарушанай горы вырасталі, пасылаючы са сваёй камяністага срэзна гоніць, імклівыя ствалы друў.

Калі вуйка валохуў назады, то зноў пачаў усхліпанні. У яго варухнулася шыкавец, і вуйка заглянуў уніз. Дзяўчынка сядзела на тым жа месцы, што і раней. Яна адрэаў заўважыла бургана, бо чакала, што ён вернецца да яе. Цяпер дзяўчынка глядзела на яго зусім не спадохана, а нават дэкорліва.

— Дзе ты хадзіў? — запытала яна ў бургана, нібы ў свайго добрага знаёмца, які павінен быў сядзець неадлучна каля яе.

— Аге, вуйку! — паклікала дзяўчынка, — нават не аглянуўся.

Леш бы і яму не казала пра Шугая, — угодас падунала дзяўчынка. Ён абраўся ў грудак паветра, каб шчыра паклікаць свайго збышчальна, але так і засталася з адкрытым ротам. Цяпер яна ўжо не хацела нікай, бо звалася на яго, што ён пакінуў яе якраз тады, калі яна хацела расказаць не толькі пра само-

САВЕЦКІЯ графіні удзельнічаюць ва ўсіх міжнародных выстаўках. І не было яшчэ выпадку, каб яны не прывозілі з гэтых выставак залатыя і сярэбраныя медалі, прызны і ганаровыя дыпламы. Графіня атрыма-ла ў Савецкай краіне шырокую папулярнасць і масавае раслаўсюджанне. Гэта глумачыцца не толькі талентамі, але і разнастайнасцю тэматыкі, своечасовасцю і вострай мастацкай вырашэннасцю.

У вайсковы перыяд мастакоў, якія прывялі сюды праце над граўрай, увесць час з'яўляцца новымі імёны; і характэрна, што маладыя мастакі, якія ўпершыню выступаюць у гэтай прадстаўленчай выстаўцы, падхоплваюць у майстарства старошага пакалення эстафету славы савецкага мастацтва. Гэта эстафета гуманізму, грамадзянскасці, хваляючай вобразнасці. І высокай прабавальнасці мастака да сваёй творчасці.

Шырокі дыпазон ахопу жыцця, выразнасць мастацкай мовы, нацыянальна самабытнасць надае III Усеазаюнай выстаўцы эстапа — выстаўцы юбілейнага года — сапраўдную значнасць.

Жыццё ва ўсёй яго складанасці, чалавек і яго справы, імкненне глыбока асэнсавань гістарычны вольны народ у барышце за сацыялізм і сучаснае развіццё — з асэнсаваным космасу, з будаўніцтвам Брацкай ГЭС, з матугітым нацянальным рухам Афрыкі, з пачатковай вайной в'етнамскага народа супраць амерыканскіх аэраправа раскіравацца перад гледачом у талентаўных лістах брацкага Рэліма Вабаева і эраўна Мгебра Абегана, эстоні Війне Толь і ўкраінца Уладзіміра Ненана, літоўца Юнаса Кузмінска, масквіц Іларыяна Галіцына, ленынградкі Галіны Малчанавы.

Размовы аб выстаўцы эстапа пачнем з работ азербайджанскіх граўрай, таму што Баку першым учыў гэтую выстаўку.

Бліскучыя па выкананні лісты Рэліма Вабаева. Яго серыя «Дары краіны агню», у якой ён апавадава пра родную зямлю, арганічна злучае гісторыю і сучаснасць. Мастак умее знайсці дакладную і вельмі ёмістую мову: ён нібы вышывае чорныя плоскасці на белым лісце. Як клубок нерваў пераплітаўся нафтавыя трубы. Гэта пра шодную зямлю Ашпарана і пра нафтавую Каспія расказаў мастак.

Граўрай другога азербайджанскага граўра Алены Рэакчуліва тоаць глыбокі змагчаны палітэкс. Гэта мастак ваяліта таленту, якое ў сваёй часе высока адлічыў Пётр Канчалюскі і Дзюга Рывера. Серыя мастака называюцца «Студэнты», «Стары і новы Баку», «Рыбакі Каспія», «У Баку», «Рымнаўствася». У іх — рамантычная музыка часу, працы, Чалавечнасць і дэбра-

та — ключ да разгадкі чароўнасці пазычанага штыра Алены Рэакчуліва.

Яна праўдзёна на выстаўцы адна з важнейшых рыс савецкага мастацтва — яго народнасць, якая грунтуецца на арыянальна заўсёды новай і некананічна нацыянальнай традыцыі. Пераўтварэнні рэалісма, пераўтварэнні гісторыю, гэтая народная традыцыя жыве ў лістах літоўца Юнаса Кузмінска і мадэланца Ігара Віеру, аўта Афанасія Мухалава і ўкраінца Рыгора Гаўрыленкі.

Лісты лістаў прадстаўлены на выстаўцы адзін з найбольш талентаўных савецкіх граўрай масквіц Іларыяна Галіцына. У ра-

змовы аб выстаўцы эстапа пачнем з работ азербайджанскіх граўрай, таму што Баку першым учыў гэтую выстаўку.

Бліскучыя па выкананні лісты Рэліма Вабаева. Яго серыя «Дары краіны агню», у якой ён апавадава пра родную зямлю, арганічна злучае гісторыю і сучаснасць. Мастак умее знайсці дакладную і вельмі ёмістую мову: ён нібы вышывае чорныя плоскасці на белым лісце. Як клубок нерваў пераплітаўся нафтавыя трубы. Гэта пра шодную зямлю Ашпарана і пра нафтавую Каспія расказаў мастак.

Граўрай другога азербайджанскага граўра Алены Рэакчуліва тоаць глыбокі змагчаны палітэкс. Гэта мастак ваяліта таленту, якое ў сваёй часе высока адлічыў Пётр Канчалюскі і Дзюга Рывера. Серыя мастака называюцца «Студэнты», «Стары і новы Баку», «Рыбакі Каспія», «У Баку», «Рымнаўствася». У іх — рамантычная музыка часу, працы, Чалавечнасць і дэбра-

та Шугая, але і пра тое, як у кімне сло збагацілі зямлю, як даядзкі зборачыня туртам і палючы на вепра, які зусім нядаўна адна ліста хацела паласаватца курацінаю, але ён загардзілі дарогу сабакі і не выпусцілі з абгароджанага падворка. Але не захацеў пра ўсё гэта вуйка слухаць, то і не трэба. Думала, што ён добры і аздажыны, а ён бач як — нават імя Іхната Шугая спалохаўся, які ні на кога не нападае і нікога дарэмна не крыўдзіць.

— То, мабыць, падася я на паланіну, — сказала ўголас дзяўчынка і яшчэ раз паглядзела між ялін, дзе знік бургана. Але яго ўжо і след праствыў. Дрэвы стаялі моўчкі ў заварожанай цішыні і нават адно другому не гаварылі, куды пайшоў вуйка.

Сонца кіла сакавітыя, дрыжачыя плямы на гарчучу сляжынку, на мраву, і ў яго спойкава адваляненні адчуваўся глыбокай задуменнасці. Паветра амаль што знікла ад гэтай ціпай сілы, промняў, і імклівыя струменьчык, б'ючыся аб наменне і аб паваленыя ствалы друў, напачынаў пырскамі лёткага свята. Дзяўчынка ішла ўгору, а ўнізе ўсё глыбейшай і глыбейшай раблалася цясина, на дзе не клубіўся прызрысты бланіт... Кудзалага, нібы з аўчыны, шапка з бліжэйшай гары зорна ўдымалася на бланкітым нябесным фоне, а шапка больш далёкай гары была ўжо зачэсана, і яе абвалі перыстыя сінія воды туману.

Дзяўчынка ішла на паланіну, і таму, што перад ёй раскіраваўся такі чужоўны прастор, таму што на душы ў яе гулялі яшчэ святлейшыя і салодзейшыя прасторы, то дзяўчынка спытала. У яе тоненым галаску, які быў падобны на жыўную жылку ручайка, амявала высокае маўчанне ялін: было ў ім таксама і нешта ад неугаюнай і муарнай упартасці ўсё гэтай гарнай сляжыны, па якой ступал яе ногі; і таксама ўгадалася ў ім крылатая моц гоніта паветра, пахучага, нібы мядзведзь саты. Спява дзяўчынка пра самую сабе, пра вясну, якая дзівіла на сцілах нявясмай ад адшчупела на каменнях імкліва валою, спытала пра тое, што між ялінамі пасвіцца жывёла і звоніць падвешанымі на шыі званікам. Ступала яна лёгка, як козачка, а калі забралася на вяршыню, то спынілася і, аглянуўшыся вакол сабе, убачыла кругом застылыя хвалі камяністага мора. Яна ажно засмяялася, яе твар засвіціўся, як свечніца вяснянага кветка з-пад сцягу, і дзяўчынка заспявала:

Пойдзеш замуж, донька, Пойдзеш замуж, донька, Пойдзеш замуж, чарушынька, Сявельна галаўка,

Яе чылі горы і неба. Вось там, леваруч, унізе, над насупленай сцяной лесу вінеўся адзінока пашал, які вб'юўся ад ракі і ад сцяла. А ўжо вось там, праваруч, дзе свежа салалас зялёная трава, пачыналася паланіна. Яшчэ трохі працісі — і пакажэцца абора, а насупрач ён пабегучы сабакі. Яна ўжо зусім не думала пра вуйку, які нахаловаўся саблянька Шугая, дзяўчынка думала пра сустрачку са сваім быцькам, бачыла яго чорны ад вятру і дажджу воблік і добрую, але якуюсць чорную ўсмішку... Расправіла рукі, расцвіла тварыкам, вачыма і вуснамі! — і зноў заспявала:

А за яго ж, мамі-дзядушка, А за яго ж, любіба, А за яго ж, чарушынька, Сявельна галаўка?

Пераклад з украінскай мовы Мікола ПРАШКОВІЧ.

І земляробчы працы блізня і смеласцю мастаку Вячаславу Марышаўу, які ўпершыню прымае ўдзел ва Усеазаюнай выстаўцы. Алмашчынскі Антошчына-Аленеў паказвае новыя пейзажы рэспублікі Сярэдняй Азіі. Там, дзе раней гірныя дэталы дасягалі бясцельна, цяпер залятаюць жаласныя палі, вясёла імчыцца па арашальных каналах вада, б'ючыся бясконца новым дарогі. Па-майстарску выкарыстоўвае традыцыі народнага дубачнага мастацтва Барыс Ермалаў. Яго каларовыя літаграфіі разнастайныя па тэме: то перад намі ўнікае першамайская дэманстрацыя, то вясёла вуліца з чыранабонімі наровамі і даяркам і ў беласнежных фартурах.

У поўным сэнсе «палярна» процілеглы названым творам лісты Валерыяна Васільева. Яны зроблены ў Якутку, дзе графіка толькі пачынае сваё развіццё ў агульным рэзышчы шматлікай мастацтва.

Васільев паспеў ужо пазнаёміць са сваймі работамі не толькі савецкага, але і зарубажнага гледача. У напружаным драматычным каларысе якутскага жыцця раптам успыхвае святло. Гэта падобна на выбух, на землетрасенне. Васільев малюе буйным, жорсткім штырком прыквашу да цяжкіх працы рую якуткі, якая беражліва дахраняцца да электрычнай лампачкі.

Дакладны, напружаны штыркі, энергічную форму і абатуленыя яркі малюнак дэманструе ў сваёй стаўкавай серыі «Хлапчын-Кілабачы» Ігар Абраў. Раней яны ведалі гэты мастак на выстаўках прыкладнага мастацтва ў Маскве, і там яны воблік маўліваццю, своеасабым лірычным стаўленнем да тэмы. Маскву Ігар Абраў заўсёды паказваў у кіпенні працоўных будыў, у гіганцкіх маштабах будаўніцтва, у смеласці і навізне тэхнічных і архітэктурных вырашэнняў. Адзін ліст такога роду ёсць і на цяперашняй выстаўцы ў Баку. Але, вядома, галоўнай работай Абраўа ў гэтым годзе з'яўляецца літаграфія да кнігі Арнальда Гайндэра. Празрысты лірызм гайндэраўскай прозы, Ігар Абраў перадае манументальным чарчоваым фігурам, пачынаючы ад закамандаваным ў белую лавэрную ліста.

Трэцяя выстаўка эстапа ў гэтым годзе паказвае, што графіка ў Савецкай краіне сцеля вярнула са сцен майстарні на прастору Замлі. Вобразна гаворачы, яна захапіла ўсё свё і яго валоцыці. «Вінаваты» ў гэтым эстапі — самы апэратыўны і самы дэмакратычны від графікі.

На надалей выстаўцы малады мастакоў Масквы гледачы ўбачылі работы новага пакалення граўрай — Іваніцына Назарава (серыя «Хімія»), афарты Целяшэвай, Сакаловай, Качаўшчына. У гэтых работах, прадстаўленых і на III выстаўцы эстапа, таксама як у серыях беларуса А. Кашкурэвіча «Шкловы-дзімалычынны» і ўкраінца Марышаўа «Масквінскія погляды вяселья», адчуваецца вясельны зрок, якая вылучае галоўнае — лаякізм у вобразным вырашэнні вытворчых тэм і мяккую лірычную афарбоўку ў партрэтах і жанравых сцінках.

Разам з мастакамі старэйшага пакалення малады майстры гавораць аб тым, што ім дарога, да чаго, як кажучы, ляжыць душа. А дарогі ім тамы сучаснасці, праца і творчая ўзвяселісць кожнага дня нашага жыцця.

Маргер ВІТОЛІНЬ, заслужаны дзеяч мастацтваў Латвійскай ССР.

ПЕРАКЛІЧКА ПАКАЛЕННЯЎ

Вольны смірот твораў мастакоў рэспублікі, іграў і абласцей Савецкага Саюза ўключае ў сабе трыцца Усеазаюнай выстаўцы, якая папярэжнічае цяпер па краіне. Яна пачынала ў Баку, Ерэване.

Карэспандант АДН Г. Ансімаў папарыў падзяліцца сваімі ўражаннямі аб гэтай выстаўцы вядомага латышскага мастака Маргера Вітоліня.

ПАМЯЦІ МІКАЛАЯ ВОРВУЛЕВА

Балюча пісаць, яшчэ больш балюча ўсведомляць, што яго ўжо няма.

30 жніўня сталіца Украіны — Кіев прыводзіць свайго любімага свекака — Мікалая Дзмітрэвіча Ворвулеву ў апошняю дарогу. Па-кіеву нас у расквіце творчых сіл, у расквіце таленту, на 51 годзе жыцця выданы майстар.

Ён быў любімым і ў нашым Мінску, на Беларусі.

Мікалай Ворвулеў перасяліўся ў Маскву ў 1930 годзе, калі ўвайшоў у склад Беларускай арміі, прышоў у наш оперны тэатр у 1946 годзе. З першых яго канцэртных выступленняў было вясё, што гэты самабытны свекак валодеа цудоўным голасам, якімкім тэмпераментам і прыбавіцца. У гэтым яшчэ больш пераканаўся, калі пачаў з ім вывучаць першую оперную партыю Эскімілія ў оперы «Кармен». Ён прышоў на оперную сцэну без дэсеткавай аперскай падрыхтоўкі, але хутка, вельмі хутка валодеў сцэнаю і глядзельнай залюю. Яго прыбавісць ібачнай ніткую заўсёды зважала яго з глядзельнай залюю і дэлагама гледаўцаў волькі поспех.

У такіх зусім рознахарактарных партыях, як Міккія ў «Ціхім До-не», Даман у «Дмане», Томскі ў «Пікавай даме», Мікалай Ворвулеў прываў вельмі ярка свой шматгворулы талент. У яго быў свой, ворвулеўскі, тэатральны пошук.

Назіменным і поспехам супра-дзяўска і канцэртны выступленні Мікалая Ворвулева. Ён быў аднолькава любімы і ў канцэртных залах, і ў каларысных або рабных дамах культуры. Аспіба і волькай любоўю ён карыстаўся ў вольнай Савецкай Арміі.

Рана пачаў рысу сваёй творчасці Мікалай Дзмітрэвіч Ворвулеў. Але мы будзем вольч вельмі доўга ўспамінаць і гаварыць аб ім, як аб жывым.

Мікалай ДЗЯНІССА, народны артыст БССР.

100 ГАДОУ ПЕРШАМУ ТОМУ «КАПІТАЛУ»

У паштове абарачэнне па-ступіла марыя, выдзелена Міністэрствам сувязі ССР да 100-годдзя і дні выхаву ў свет першага тома «Капіталу» Карла Маркса.

На юбілейнай марыі — партрэт гейдэлінага масцісця на фатаграфіі 1867 года, калі быў выпушчаны ў свет першы том «Капіталу». Справа ад партрэта — вокладка першага выдання «Капіталу» на нямецкай мове (1867 г., Гамбург). У левым верхнім кутку — тэлевізійны экран, на якім у 1930 годзе выхаву першага тома «Капіталу».

Марыя вынанана тэмам сепар і спадучыні з чарчоваым каларам. Друк — металграфія. Агтар марыі — малды мастак Віктар Механічэў. Гравюра на метале вынанана Лідзія Маеванан.

Памер марыі 32,65 см. Зубчаты гравіраваны. Ціна 4 копейкі. Нумар па каталогу 3551.

Марыя КАВАЛЕВА, (АДН).

ВАСЕЛЫ КАРАНДАШ

Першая праграма, 0-30 — Ганна-стэма для чытання (М), 11-00 — дзіцячыя, «Востраў памяты», Мультиплікацыйны фільм (М), 11-30 — «Кіно» (М), 12-00 — «Вяселье» (М), 12-30 — «Вяселье» (М), 13-00 — «Вяселье» (М), 13-30 — «Вяселье» (М), 14-00 — «Вяселье» (М), 14-30 — «Вяселье» (М), 15-00 — «Вяселье» (М), 15-30 — «Вяселье» (М), 16-00 — «Вяселье» (М), 16-30 — «Вяселье» (М), 17-00 — «Вяселье» (М), 17-30 — «Вяселье» (М), 18-00 — «Вяселье» (М), 18-30 — «Вяселье» (М), 19-00 — «Вяселье» (М), 19-30 — «Вяселье» (М), 20-00 — «Вяселье» (М), 20-30 — «Вяселье» (М), 21-00 — «Вяселье» (М), 21-30 — «Вяселье» (М), 22-00 — «Вяселье» (М), 22-30 — «Вяселье» (М), 23-00 — «Вяселье» (М), 23-30 — «Вяселье» (М), 24-00 — «Вяселье» (М).

Другая праграма, 17-10 — «Вяселье» (М), 17-30 — «Вяселье» (М), 17-45 — «Вяселье» (М), 18-00 — «Вяселье» (М), 18-15 — «Вяселье» (М), 18-30 — «Вяселье» (М), 18-45 — «Вяселье» (М), 19-00 — «Вяселье» (М), 19-15 — «Вяселье» (М), 19-30 — «Вяселье» (М), 19-45 — «Вяселье» (М), 20-00 — «Вяселье» (М), 20-15 — «Вяселье» (М), 20-30 — «Вяселье» (М), 20-45 — «Вяселье» (М), 21-00 — «Вяселье» (М), 21-15 — «Вяселье» (М), 21-30 — «Вяселье» (М), 21-45 — «Вяселье» (М), 22-00 — «Вяселье» (М), 22-15 — «Вяселье» (М), 22-30 — «Вяселье» (М), 22-45 — «Вяселье» (М), 23-00 — «Вяселье» (М), 23-15 — «Вяселье» (М), 23-30 — «Вяселье» (М), 23-45 — «Вяселье» (М), 24-00 — «Вяселье» (М).

Трэцяя праграма, 17-10 — «Вяселье» (М), 17-30 — «Вяселье» (М), 17-45 — «Вяселье» (М), 18-00 — «Вяселье» (М), 18-15 — «Вяселье» (М), 18-30 — «Вяселье» (М), 18-45 — «Вяселье» (М), 19-00 — «Вяселье» (М), 19-15 — «Вяселье» (М), 19-30 — «Вяселье» (М), 19-45 — «Вяселье» (М), 20-00 — «Вяселье» (М), 20-15 — «Вяселье» (М), 20-30 — «Вяселье» (М), 20-45 — «Вяселье» (М), 21-00 — «Вяселье» (М), 21-15 — «Вяселье» (М), 21-30 — «Вяселье» (М), 21-45 — «Вяселье» (М), 22-00 — «Вяселье» (М), 22-15 — «Вяселье» (М), 22-30 — «Вяселье» (М), 22-45 — «Вяселье» (М), 23-00 — «Вяселье» (М), 23-15 — «Вяселье» (М), 23-30 — «Вяселье» (М), 23-45 — «Вяселье» (М), 24-00 — «Вяселье» (М).

Четвёртая праграма, 17-10 — «Вяселье» (М), 17-30 — «Вяселье» (М), 17-45 — «Вяселье» (М), 18-00 — «Вяселье» (М), 18-15 — «Вяселье» (М), 18-30 — «Вяселье» (М), 18-45 — «Вяселье» (М), 19-00 — «Вяселье» (М), 19-15 — «Вяселье» (М), 19-30 — «Вяселье» (М), 19-45 — «Вяселье» (М), 20-00 — «Вяселье» (М), 20-15 — «Вяселье» (М), 20-30 — «Вяселье» (М), 20-45 — «Вяселье» (М), 21-00 — «Вяселье» (М), 21-15 — «Вяселье» (М), 21-30 — «Вяселье» (М), 21-45 — «Вяселье» (М), 22-00 — «Вяселье» (М), 22-15 — «Вяселье» (М), 22-30 — «Вяселье» (М), 22-45 — «Вяселье» (М), 23-00 — «Вяселье» (М), 23-15 — «Вяселье» (М), 23-30 — «Вяселье» (М), 23-45 — «Вяселье» (М), 24-00 — «Вяселье» (М).

Пятая праграма, 17-10 — «Вяселье» (М), 17-30 — «Вяселье» (М), 17-45 — «Вяселье» (М), 18-00 — «Вяселье» (М), 18-15 — «Вяселье» (М), 18-30 — «Вяселье» (М), 18-45 — «Вяселье» (М), 19-00 — «Вяселье» (М), 19-15 — «Вяселье» (М), 19-30 — «Вяселье» (М), 19-45 — «Вяселье» (М), 20-00 — «Вяселье» (М), 20-15 — «Вяселье» (М), 20-30 — «Вяселье» (М), 20-45 — «Вяселье» (М), 21-00 — «Вяселье» (М), 21-15 — «Вяселье» (М), 21-30 — «Вяселье» (М), 21-45 — «Вяселье» (М), 22-00 — «Вяселье» (М), 22-15 — «Вяселье» (М), 22-30 — «Вяселье» (М), 22-45 — «Вяселье» (М